

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 grudnia 2019 r. (...) spółka akcyjna w W. wniosła przeciwko R. T. o zapłatę kwoty 2851,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lipca 2018 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, tytułem odszkodowania.

Nakazem zapłaty z dnia 20 kwietnia 2020 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany wniósł sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony łączyła umowa dostawy energii elektrycznej, na mocy której (...) spółka akcyjna w W. zobowiązała się do dostarczania R. T. energii elektrycznej, po preferencyjnych cenach, a pozwany zobowiązał się do uregulowania ceny.

W przypadku wypowiedzenia umowy na skutek wypowiedzenia dokonanego ze skutkiem wcześniejszym niż dzień upływu okresu obowiązywania cennika lub regulaminy, z przyczyn leżących po stronie pozwanego, powódce przysługiwało uprawnienie do dochodzenia odszkodowania przy rozwiązaniu za każdy układ pomiarowy.

W związku z wypowiedzeniem przez pozwanego umowy przed okresem obowiązywania cennika lub regulaminu, powódka wystawiła na pozwanego notę obciążając pozwanego kwotą 2851,20 zł.

Bezsporne.

Stan faktyczny spraw sąd ustalił na podstawie bezspornych twierdzeń stron, przy czym na rozprawie w dniu 13 lipca 2022 r. sąd pominął zawnioskowane przez powódkę w pozwie dowody z dokumentów – noty i wezwania do zapłaty, wobec ich nieprzedłożenia w określonym terminie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W rozpoznawanej sprawie powódka dochodziła od pozwanego zapłaty kwoty 2851,20 zł tytułem odszkodowania, które należy utożsamiać z karą umowną naliczoną pozwanemu w związku z wcześniejszym wypowiedzeniem umowy sprzedaży elektrycznej.

Jak wynika z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne dostarczanie energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Stosunek zobowiązaniowy stron należało zakwalifikować zgodnie z art. 555 k.c. w zw. z art. 535 k.c. Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosowanie do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii oraz do sprzedaży praw.

Podstawę prawną powództwa stanowił natomiast przepis art. 483 k.c., zgodnie z którym można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna).

Tytułem wstępu wskazać należy, że kara umowna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym, wprowadzanym do umowy w ramach swobody kontraktowania, mającym na celu wzmocnienie skuteczności więzi powstałej między stronami w wyniku zawartej przez nie umowy i służyć realnemu wykonaniu zobowiązania. W razie zatem niewykonania

lub nienależytego wykonania zobowiązania należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody.

Dlatego też, chociaż odpowiedzialność dłużnika z tytułu kary umownej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nie jest uwarunkowana poniesieniem przez wierzyciela szkody, to jest ona zależna od pozostałych przesłanek statuujących odpowiedzialności kontraktowej przewidzianej w art. 471 k.c. Oznacza to tym samym, że kara umowna stanowi odszkodowanie umowne i przysługuje wierzycielowi jedynie wtedy, gdy niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy jest następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Przy czym obowiązek wykazania braku odpowiedzialności za nienależyte wykonanie zobowiązania, spoczywa na obowiązującym do zapłaty kar umownej.

W rozpoznawanej sprawie powódka nie wykazała zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Powódka nie przedłożyła żadnych dowodów na poparcie swych twierdzeń (np. umowy, regulaminu, OWU), w szczególności tych dowodów, które zgłosiła w pozwie. Żądanie zostało oparte na podstawie twierdzeń powódki podniesionych w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a następnie w niniejszym postępowaniu, w którym w odpowiedzi na zobowiązanie z dnia 28 lutego 2020 r. w przedmiocie przedłożenia dowodów wymienionych w pozwie pismem z dnia 18 marca 2020 r. powódka złożyła podpisany egzemplarz pozwu złożonego w (...), wydruk z systemu KRS oraz pełnomocnictwo, nie przedkładając mimo wyliczenia w treści pisma innych dowodów, w szczególności umowy, na podstawie której dochodzi kary umownej oraz na podstawie której wyliczyła jej wysokość odpowiadającą kwocie dochodzonej pozwem. To na powódce spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.), jako że jest inicjatorem żądań w niniejszym procesie. Powódka temu obowiązkowi nie sprostała.

Mając powyższe na uwadze, wobec niewykazania roszczenia co do zasady jak i wysokości, powództwo podlegało oddaleniu w całości, w tym żądanie zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w sentencji wyroku.

Zarządzenia:

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)